



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: H. D. K. n.Č. L., občanské sdružení**, zastoupen Mgr. Pavlem Douchou, bytem Tábor, Klokotská 126, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 296/2001 - 29 ze dne 25. 6. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 296/2001 - 29 ze dne 25. 6. 2003, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí č. j. ÚPS/4002/01 ze dne 16. 5. 2001 a jemu předcházející rozhodnutí Okresního úřadu Nymburk č. j. 070/vl.56/2001 - So ze dne 6. 4. 2001, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku nesprávně právně posoudil otázku běhu lhůty pro oznámení účasti v územním řízení podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Stěžovatel ve správním řízení potvrdil předchozí rozhodnutí Okresního úřadu Nymburk, kterým byl žalobce vyloučen jako účastník územního řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Dálnice D11 - stavba 1104 L. n. C. - Ch“. Obě

rozhodnutí byla opřena o úvahu, podle níž občanské sdružení může mít postavení účastníka řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil. Žalobce však tuto svoji povinnost nesplnil. Podle § 35 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), se řízení zahajuje na návrh účastníka nebo z podnětu správního orgánu. Pokud se zahajuje na návrh účastníka, je zahájeno dnem, kdy podání účastníka došlo správnímu orgánu příslušnému ve věci rozhodnout. Správní orgán nemůže územní řízení o umístění stavby zahájit z vlastního podnětu, neboť se jedná o realizaci práva právnické osoby, a proto nemůže informovat občanské sdružení předem. V případě, že se řízení zahajuje z podnětu správního orgánu, je zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníkům první úkon, a nic nebrání tomu, aby výše uvedené ustanovení splnil. Ve správních spisech je doloženo, že přezkoumávané územní řízení bylo zahájeno dne 8. 4. 1998, tedy dnem, kdy správní orgán I. stupně obdržel návrh Ředitelství silnic a dálnic ČR. Žalobce oznámil svou účast v zahájeném územním řízení až dopisem ze dne 3. 6. 1998, který byl u správního orgánu evidován dne 5. 6. 1998. Nebyla tak splněna podmínka podle § 70 odst. 3 zákona. Kromě toho stěžovatel tvrdí, že není stanovena lhůta, ve které je správní orgán povinen po obdržení písemného návrhu na zahájení územního řízení oznámit jeho zahájení všem známým účastníkům řízení. Je stanovena pouze lhůta, ve které má o věci rozhodnout. Správní orgán I. stupně ve svém dopise ze dne 28. 5. 1998 pouze reagoval na žádost žalobce o poskytnutí informací doručenou dne 14. 5. 1998. Kromě toho stěžovatel namítá, že závěr Městského soudu v Praze „... je velmi obecně opřen o pouhý názor ...“ ve prospěch žalobce.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti; z obsahu vyjádření vyplývá, že kasační stížnost nepovažuje za důvodnou.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud zejména následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti: žalobce požádal dne 14. 5. 1998 o poskytnutí informací podle § 70 zákona, správní orgán I. stupně dne 28. 5. 1998 žalobce informoval, že 8. 4. 1998 mu byl doručen návrh na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Dálnice D11 - stavba 1104 L. n. C. – Ch.“, žalobce dopisem odeslaným dne 3. 6. 1998 a doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 5. 6. 1998 uvedl, že se přihlašuje jako účastník uvedeného správního řízení, dne 15. 3. 2001 správní orgán I. stupně zahájil řízení o postavení žalobce v řízení a dne 6. 4. 2001 vydal rozhodnutí, kterým vyslovil, že žalobce není účastníkem řízení, neboť nesplnil podmínku podávanou z § 70 odst. 3 zákona, tj. nedodržel osmidenní lhůtu pro oznámení své účasti v řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které stěžovatel zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce napadl rozhodnutí stěžovatele žalobou, jíž Městský soud v Praze vyhověl, když se ztotožnil s jím podávaným výkladem § 70 odst. 3 zákona, a napadené rozhodnutí stěžovatele rozsudkem ze dne 25. 6. 2003 a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 6. 2003, ten jej napadl kasační stížností dne 4. 7. 2003.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“); kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel výslovně žádný z kasačních důvodů, pro které lze kasační stížnost podat a jež jsou taxativně uvedeny v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., v kasační stížnosti neuvádí. Z obsahu kasační stížnosti je však pro Nejvyšší správní soud nepochybným, že všechna tvrzení v kasační stížnosti lze koncentrovat do zpochybnění výkladu § 70 odst. 3 zákona ohledně splnění tam podávané osmidenní lhůty ze strany žalobce; kasační stížností

je tedy dle Nejvyššího správního soudu namítána nezákonnost rozsudku Městského soudu v Praze spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, která měla konkrétně spočívat v nesprávném výkladu § 70 odst. 3 zákona, a z těchto důvodů stěžovatel požaduje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud shledává přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích uplatněného kasačního důvodu přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Míří-li kasační stížnost na nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky uplynutí lhůt podle § 70 odst. 3 zákona (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. V posuzované právní věci šlo o územní řízení o umístění stavby podle stavebního zákona. V tomto řízení může být účastníkem řízení i občanské sdružení, tedy i žalobce. Podle § 70 odst. 3 zákona byl tedy žalobce oprávněn za podmínek a v případech podle odst. 2 téhož ustanovení účastnit se správního řízení, pokud oznámil svoji účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil; v takovém případě by žalobce získal postavení účastníka řízení. Podle § 70 odst. 2 zákona je žalobce oprávněn požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby byl předem informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona. Systematickým a logickým výkladem celého § 70 zákona dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že toto ustanovení dopadá na správní řízení zahajovaná z podnětu správního orgánu, ale též na řízení zahajovaná na návrh. Proto je třeba § 70 odst. 3 zákona interpretovat ve vzájemné souvislosti s § 70 odst. 1 a 2 zákona. Počátek běhu osmidenní lhůty, která je zákonem stanovena pro uskutečnění úkonu, jímž se občanské sdružení ve skutečnosti „přihlašuje“ do správního řízení coby účastník, je dle názoru Nejvyššího správního soudu nutno počítat od okamžiku, kdy se občanské sdružení o zahájeném řízení dozvědělo. V opačném případě by totiž účastenství občanského sdružení tehdy, když je správní řízení zahajováno přímo podáním návrhu některého z účastníků řízení, bylo fakticky vyloučeno, neboť by stačilo, aby správní orgán informoval občanské sdružení o zahájeném správním řízení s určitou časovou prodlevou, tedy až po uplynutí osmidenní lhůty. Stěží by takový výklad odpovídal zákonodárcově záměru a stěží by mohl být opřen o jakoukoli běžně používanou interpretační metodu. Tu Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že ke shodnému závěru již v minulosti dospěl ve svém rozsudku č. j. 2 As 13/2003 - 60 ze dne 13. 11. 2003.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že byl-li žalobce o zahájení řízení informován dne 28. 5. 1998 a oznámil-li žalobce svoji účast na řízení podáním, jež bylo prokazatelně předáno k poštovní přepravě dne 3. 6. 1998, pak osmidenní lhůta podle § 70 odst. 3 zákona zůstala zachována. Pokud tedy Městský soud v Praze dospěl k témuž závěru a pokud z tohoto důvodu zrušil rozhodnutí žalovaného i předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak použil správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu, přitom jím podaný výklad

Nejvyšší správní soud aprobuje. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Protože Nejvyšší správní soud žádné náklady, jež by v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly žalobci, ze spisu nezjistil, a žalobce ostatně ani jejich náhradu nepožadoval, rozhodl tak, že žalobci, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu